

நூல் சிற்புலம்

பெண்களின் கதை

ரோ. சா.லிட்மன்பவர்

67ல் வெளிவந்த 1999ஆம் ஆண்டிலிருந்து தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கியவர். 7 நிறுகளைத் தொகுப்புகளையும், 3 கவிதைத் தொகுப்புகளையும், 4 நாவல்களையும் படைத்துள்ளார். மருக்கை என்பது இவரது தீர்த்தவது நாவலாகும். ஆசிரியர் தன் வாழ்ந்த, பார்த்த கேட்ட ரொம தீக்ஷணை வைப்பதாக வைத்து மருக்கை நாவலை எழுதினார்.

மருக்கை இவ்வகையில் நாவலாக, சமுதாய நாவலாக, காட்சியளிக்கின்றது. ஆடுமேய்ப்பதைத் தொழிலாகவும், தங்களுடைய அடையாளமாகவும் கொண்டு வாழும் ஒரு இனத்தின் நாவலாகவும், அதேநேரம் ஒரு குறிப்பிட்ட இனம் என்றின்மையம் பட்டுவெறு பட்ட மக்களையும் அவர்களின் பொதுப்பண்புகள், தனிப்பண்புகளையும் மருக்கை நாவல் உலகமேய்தான் இது சமுதாய நாவலாகவும் காட்சியளிக்கின்றது.

மருக்கையை வாசிக்கும்போது இன்றைய குழிவையில் ரொமம் எவ்வாறு நகரமயமாகி கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அதே நேரத்தில் அக்ரொமத்திலேயே நாம் உலா வரும் ஒரு வீரமீட்பையும் இந்நாவல் ஏற்படுத்துகிறது. மருக்கையில் கதைக்களம் தெனி மாவட்டத்தைக் கற்பியே அமைந்துள்ளது.

இந்நாவலின் தொடக்கமும் முடிவும் இறப்பை முதன்மைப்படுத்துகின்றது. பெரும்பாலும் எந்த எழுத்தாளனும் துணிந்து எழுதாத இந்த அமைப்பை ஆசிரியர் கதைக்காக மேற்க்கொண்டிருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

மருக்கை என்று ஆசிரியர் இந்நாவலுக்கு பொருத்தமான தலைப்பைத்தான் வைத்துள்ளார். பொதுவாக மருக்கை என்றால் தலைவீந்து காணாத பெண் ஆடு என்று பொருள். இந்நாவலின் வரும் ஜெயலெட்சுமி, செல்வி, ஞானம் ஆகியோர் இடமணம் முடிந்தும் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறார்கள். மருக்கை என்பது பொருள் பொதிந்த தலைப்பாக உள்ளது.

வாய்மொழி இலக்கியத்தின் பிரதிபலனாக நிகழும் ரொமத்தில் வழி வழியாக பேசப்படும், நடைமுறைப் படுத்தப்படும் வரும் சில தீக்ஷணை மருக்கை மட்டும் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கைத் தேவை அல்லது அச்சத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிவழிவழி அடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் புனிதத்தன்மை என்னும் பிரம்மைமைத் தோற்றுவித்து அதன் மூலம் சமயம் என்னும் முறையை ஏற்படுத்திய தீக்ஷிம் இராண்டாம் கட்டமாகக் கட்டிவை ஏற்பட்டன என்ற பக்தவச்சலபாரதியின் கருத்து இங்கு நோக்கத்தக்கது.

நாய்மாமன் சீர் செய்தல், தேர்திடுக்கடன் சொல்லுவதற்காக ஆட்டை வெட்டுதல் போன்ற கட்டு முறைகளையும் மொழட்டுச் சண்டைகளையும் மருக்கையில் பார்க்க முடிகிறது.

நம் நாட்டில் பெண்களை தெய்வமாக வழிபடும் பழக்கம் உண்டு. அதாவது மானிடரால் பிரிந்து தந்தம் செய்கைகளால் தெய்வ நிலைக்கு உயர்ந்து தீரும் பெண்கள் உள்ளனர். உயிரோடு உள்ள பெண்களை மோகப்பொருளால், கிவங்குளால் மிடுக்கும் ஆள் மகன் அவல் பெண் தெய்வமாக மாறியதும், ஐந்தடி பொம்பளைகளை கைமுழம் அளவுக்கு கருக்கி எரியாக்கி கும்பிரொம் (பக்.59) ஆண்களின் இரட்டைமுக வாழ்க்கையை நாம் கன்னியார் சாமியின் வரலாற்றின் மூலம் அறிவலாம்.

ஏட்டில் எழுதா கவிதைகளால் உலாவரும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களை மருக்கையில் வரும் அன்னம்மா பிழுவின் மூலம் ஒரு தன்னியிலே ஒரு மட்டும் நா குடிச்சேன் இனிக்கடியில்லை உக்கடியில்லை. (100) என்றும் வெண்கு ஏந்த நான் கொடுத்தென் வெண்கு ஏந்த நான் கொடுத்தென்.

தகரத்தில் நீ கேட்டிருந்த தட்டியெடுத்து நா கொடுத்திருப்பேன்(201) தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மனித இனம் உருவான காலத்திலிருந்து இன்று வரை பெண் இரண்டாம் பட்சமாகத் தான் வாழ்கின்றாள். இக்காலத்தில் பெண் சமூகத்தில் உயர்ந்த இடத்திற்கு வந்தாலும் ஆண்கள்க்கத்தின் கட்டுக் கோப்புகளுக்குள்ளும் பிடிமானத்திற்குள்ளும் இருந்து வெளிவர முடியவில்லை.

பெண்களுக்கு சொத்தில் உரிமையில்லை என்பது வழிவழியாக வரக்கூடிய மரபு. ஆனால் சட்டத்தில் பெண்களுக்கு சொத்தில் உரிமை உள்ளது என்று சொன்னாலும் சில குடும்பங்களில் பெண்களுக்கு சொத்தில் உரிமையில்லை என்றுதான் கூறுகின்றனர். இந்த வாழ்வின் ஏதாத்தக்கதை மருக்கை நமக்கு தெரிவிப்படுத்துகிறது.

பரமசிவம் தன் உடல் பிரிந்த சகோதரிகள் மூவருக்கும் சொத்தில் சரிபாதி கொடுக்க முறுக்கின்றார். "நாங்க கேட்காமல் வேறே யாரு கேட்கப்பொறாங்க. சொத்துக்கு உறுத்தானவங்க கேட்டுகிறோம். தகராறு செய்வாமல் கொடுங்க. (பக்.118) என்று கேட்கின்றனர். அதற்கு பரமசிவம் விட்டை காட்டை தோம்பை ஏதையும் விக்க முடியாது என்றார். கடைசி வரை அவர்களுக்கு சொத்தில் பங்கு கிடைக்கவில்லை.

மருக்கை நாவலின் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பெண்களுக்கு சொத்தில் பங்கு கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள்தான் பண்பாட்டைக் கட்டிக்காப்பவர்களாக பெண்கள் கிஷுகின்றனர்.

சீக்கலம் நானும் மட்டும் ஏற்றறந்த நிச்சலம் பெண்பாடு உரிய என் "

ரொமம், கன்னியல், தந்தா.8) என்று தொழகப்பீயர் பெண்ணிற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இவ்வெண்ணத்தை ஜெயலெட்சுமிமீன் கற்று வாயிலாக அறிவலாம்.

செல்வி தன் கணவனை பிரிந்து வாழ்கின்றான். செல்வி தன் அத்தை ஜெயலெட்சுமிமீன் "நான் இப்பவே உப்புக்கோட்டையால் அவரைப் பார்த்தேன். என்னைக் கட்டிட்டுப் போங்க. இவ்வண்ண நானா தனியா போறேன்" என்பதால். அதற்கு ஜெயலெட்சுமி "பொறுத்திடு தாயி, பொறுத்திடு. காலம் வரும் என்பாத்துக்கும் ஒரு காலம் வரும். பொறுமைவா இவ்வண்ணா ஊர் பிரிச்சிரும் உலகம் கேலி செஞ்சிரும் தாயி" என்று அவளைத் தேற்றுகிறான். இச்சமூகத்தில் தனி

கட்டிய கணவனை போல் பார்ப்பதற்கு கூட அவளை அணுகிக்காத அவலநிலையைத் தான் பார்க்க முடிகின்றது.

இவ்வாறு தங்களுடைய உரிமை மறுக்கப்படும் போது அன்புறியாக அடை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெண்கள் மத்தியில் தன்னுடைய உரிமை பறிக்கப்படும்போது அதனைத் தட்டிக் கேட்பவளாகத் திகழுகின்றாள் ஜெயலெட்சுமி.

நிடுமணம் முடிந்து மூன்று மாதங்கள் கூட முடிந்திராத நிலையில் கணவனை பறிக்கொடுத்துவிட்டு பிரிந்த விட்டிருந்த வந்த ஜெயலெட்சுமிமீன் அவளது அண்ணன்மாரகலும், அண்ணியமாரகலும் வேறு வீடு பார்த்து போகச் சொல்லிவிட்டார்கள். இதனால் ஆத்திரமடைந்த ஜெயலெட்சுமி தான் இந்தப் போதும் வரைக்கும் யாரையும் பார்த்துக்கொண்டே, உடல் பிரிந்தவர்களின் விட்டிற்கும் போகவில்லை. இவ்வளவு ஏன் தன் அம்மா அன்னம்மா பிழை இறந்தபோது கூட அவள் போகவில்லை.

பெண்ணின் விடுப்பம் இவ்வளவும் பெற்றோரின் சுய விடுப்பம் அல்லது சுய வாயத்திற்காக நிடுமணம் நடைபெறுகின்றது. அதற்கு ஏற்றுக்கொட்டு செல்விமீன் நிடுமணம், வைரமணியைத்தான் தனக்கு நிடுமணம் செய்து வைப்பார்கள் என்று நினைத்த செல்வி தந்தை பரமசிவத்தின் விடுப்பத்திற்காக துறையை நிடுமணம் செய்து கொள்கிறான். பிடிக்காமல் நிடுமணம் செய்து கொண்டாலும் துறையே முழு அளவு கொண்டு வரவும் அவன், அவன் இந்த பிரிந்த கடைசி வரை அவன் மணவியாகவே வாழுகின்றான்.

அன்னம்மா பிழை தன் கணவன் இறந்த பின்பு தன் இன்னகணையும், பேரப்பிள்ளைகளையும் நன்றாக கவனித்துக் கொள்கிறான். அவர்களுக்காக சொத்துக்களையும் அதிக அளவில் செர்த்து வைக்கின்றான்.

ஜெயலெட்சுமி தன் கணவனை இழந்து, தனியாக வாழும்போது பல இன்னகணை சந்தித்தாள் என்பதை அவள் வாய்மொழியின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. "ராதிரி நேரத்திலே இந்த ஊர் இனத்தாரிப் பங்களில் கல்லை விட்டு ஏறிதுணாங்க, மட்ட மயித்திலே குடிச்சிட்டு விட்டுக்குள்ளாவே வந்து கையை பிடிச்சு இழுக்காணும், படுக்கான்றி கட்டுட்டான் இந்த ஊர் மந்திராயத்து பிரிட்டுண்டு என்று தன் மன ஆக்கத்தை குமுறல்களாக கொட்டுகின்றான்.

ஜெயலெட்சுமி இவ்வளவு தொல்லைகளையும் தனியாளாக இருந்து சமாளித்து, தன்னுடைய பொருளாதார தேவைகளுக்காக ஆண்களைபோல

காடு, மேடு என எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று ஆடு மேய்த்து தனது கடின மன தைரியத்தால் யாரையும் எதிர்பார்க்காமல் வாழ்ந்தவன்.

குறுந்தொகையில் வெள்ளி வீதியார் காம மிகுதியால் வேதனைப்படும் தலை மக்களின் நிலையை பின் வருமாறு கூறுகின்றார்.

**கீழ்க்கும் கீளிர் றும் குறை சூக
நிறுக்கல் ஆற்றினை ஒன்று மன்தில்ல
ஞாயிறு ஊயல் வெல் சிறை மருங்கில்
கை கீல் ஊமன் கண்ணின் கங்கும்
வெண்வெண் உணங்கல் போலப்**

பரந்தன்று இந்நோய் நோன்று கொளற்கு அரிதே
(குறுந்தொகை 58)

மருக்கை நாவலில் வரும் ஜெயலெட்சுமி, செல்வி, துரை ஆகிய கதாபாத்திரங்களின் நிலையும் இது தான். "புருஷன் கூட இல்லாம பொம்பளை என்னத்தை கொண்டு போய் சேக்க முடியும். சேலை கட்டுறதையும் பொட்டு வைக்கிறதையும் பூவை வைக்கிறதையும் ஒருத்தன் பார்த்து நல்லாயிருக்குன்னு சொல்ல வேண்டாமா? (பக்.88) என்கிறன் செல்வி.

காய்ந்த மண்மேட்டில் தோண்டத் தோண்ட உள்ளுக்குள் கிடக்கும் ஊற்றைப் போல கண்ணீர் சுரந்தது. வேதனை தான் கண்ணீராக சுரக்கிறது. யார் தங்களது வேதனையைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது. யார் தங்களது வேதனையைப் போக்குவது. யாருமில்லை. தங்களே போக்கிக் கொள்ள வேண்டும். தங்களது வேதனையைத் தங்களே போக்கிக்கொள்ளவேண்டும். தங்களைத் தங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆம் அவனை நானும் என்னை அவளும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் (பக்.89) என்று ஜெயலெட்சுமி நினைக்கிறாள்.

அவனுக்குத் தினமும் செல்வியின் ஞாபகம். அவளுடன் சண்டையிட்டு வந்ததிலிருந்து ஏதோ தொலைந்து போனது போலிருந்தது. எதுவென்று தெரியவில்லை. மனமும் உடம்பும் முன்போலில்லை. யாரிடம் சொல்வது? யாரிடம் கேட்பது? யார் தன் மனமறிந்து செய்து தருவது? (பக்.130) என்று எண்ணம் துரைக்கு தோன்றியது. துரை அழைத்தால் செல்வி வராமலா போய்விடுவாள். துரைக்கு வரட்டு கூரவம். பிறர் தன்னை பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? அடுத்தவனிடம் தான் தோற்று போவதா? என்ற எண்ணமே இதற்கு காரணம்.

ஜெயலெட்சுமி, செல்வி, ஞானம், மூவரும் திருமணமாகி மூன்று மாதங்களுக்குள்ளாகவே

தங்களது வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவர்களாக காட்சித் தருகிறார்கள். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற மரபில் திளைத்தவர்களாய் மறுமணம் செய்து கொள்ள வாய்ப்புக்கள் வந்த போதும் அதை நிராகரித்து தங்களின் உடல் உள்ள வேட்கையை துன்பத்தை சகித்துக் கொண்டு ஜாதிய மரபிலிருந்து பிறழாதவர்களாய் காட்சித் தருகிறார்கள்.

இரவில் சினிமாவிற்குச் செல்லும்போது தூக்குச் சட்டியிலே தண்ணியும், இரும்புக் கரண்டியும் எடுத்துப் போவது அக்கிராமத்தில் வழக்கம். ஏனென்றால் இரவில் பேய் அலைவதாய் அம்மக்களின் நம்பிக்கை. அடுத்ததாக கோஸ்மூக்கு பண்டாரம் என்ற பேயின் கதையும் உலாவுகின்றது. இந்த மாதிரியாக செய்திகளை நாம் மருக்கையில் மூலம் தாம் அறிய முடிகின்றது.

கிறித்தவ மதம் நகரத்திலிருந்து எவ்வாறு கிராமத்திற்கு வந்தது. மக்களை தம் பக்கம் திருப்ப அவர்கள் செய்யும் செயல்களையும் யாரையெல்லாம் முதலில் அவர்கள் கிறித்தவ மதத்திற்குள் இழுக்கின்றனர் என்பதை ஆசிரியர் தெளிவாக விளக்குகின்றார். ஜெயலெட்சுமி தன்னுடைய பெயரை ஜெயமேரி என்று மாற்றிக்கொண்டாள். கிறித்தவ மதத்தை தன் துன்பத்திற்கான வடிக்காலாக அவள் பார்த்தாள்.

மருக்கையில் கிறித்தவ பாஸ்டர் இறந்துபோன ஆடுகளை உயிருடன் கொண்டு வருகிறேன் என்று மக்களிடம் கூறி யாருக்கும் தெரியாமல் வாடகைக்கு ஆடுகளை பிடித்து, ஜெபம் செய்யும் வேளையில் அவைகள் உயிரோடு வந்துவிட்டதாக ஆசிரியர் எஸ்.செந்தில்குமார் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் இப்படியான நிகழ்ச்சி அதாவது ஜெபத்திற்காக ஆடுகளை வாடகைக்கு வாங்கி மக்களை ஏமாற்றும் இச்செயல் முற்றிலும் நம்ப முடியாததாக உள்ளது. இவ்வழக்கம் நடைமுறை இருப்பதில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து.

காதல், திருமணம், குடும்பச்சண்டைகள் சுடங்குமுறைகள், மூடநம்பிக்கைகள், கிராமியக்கதைகள், கொலைகள், பெண் ஆணுக்கு கீழ் என்னும் எண்ணம், தன் ஆண்மையின்மையை மறைத்து ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு அவள் வாழ்க்கையை பாழாக்கிய ஆண்மகளின் கையாளாகாதத்தனம், வறுமை, சூழ்ச்சி, கோபம், பெண்களுக்கு சொத்தில் உரிமையின்மை ஆடு முட்டுச்சண்டை, கோழிச்சண்டை போன்ற சமூக நிகழ்வுகளை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக மருக்கை நாவல் திகழ்கின்றது.